

УДК 340

Муравйов К. В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри фінансового та
банківського права Інституту права імені
князя Володимира Великого Міжрегіональної
Академії управління персоналу

ПОНЯТТЯ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ВИКОНАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПОКАРАНЬ

У статті, на основі аналізу наукових поглядів вчених, досліджено теоретичні підходи щодо тлумачення таких понять, як: «система» та «механізм». Зазначено, що більшість ознак притаманних поняттю «система» є характерними і для терміну «механізм». Наголошено, що через політико-правовий механізм держава втілює у життя свою владну волю, а також реалізує свої завдання та функції з метою надання відповідного забезпечення найбільш важливим сферам суспільного життя. Надано авторське бачення щодо тлумачення поняття «механізм реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань».

Ключові слова: система; механізм; елемент; державна політика; виконання кримінальних покарань.

В статье, на основе анализа научных взглядов ученых, исследованы теоретические подходы относительно толкования таких понятий, как: «система» и «механизм». Отмечено, что большинство признаков присущих понятию «система» характерны и для термина «механизм». Отмечено, что через политико-правовой механизм государство воплощает в жизнь свою властную волю, а также реализует свои задачи и функции с целью предоставления соответствующего обеспечения наиболее важным сферам общественной жизни. Предоставлено авторское видение относительно толкования понятия «механизм реализации государственной политики в сфере исполнения уголовных наказаний».

Ключевые слова: система; механизм; элемент; государственная политика; исполнения уголовных наказаний.

Постановка проблеми. В основі формування та розвитку правової держави, різних галузей законодавства, практики застосування його норм лежить політика, яка відображає принципи, стратегію, основні напрямки і методи досягнення соціальних цілей, котрі ставить перед

собою суспільство, політичні і владні структури, що його представляють [1]. Реалізація державної політики, як в цілому, так і в окремих сферах, – це не хаотичний, безсистемний процес, а злагоджений механізм, який має свою внутрішню структуру та функціонує у певному прядку. Здійсненню

державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, також притаманний власний механізм, сутність якого ми й розглянемо у даному науковому дослідженні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню сутності окремих елементів поняття «механізму реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань» присвячували увагу у своїх наукових працях такі вчені, як: Я. М. Брайнін, В. К. Глістін, П. С. Дагель, І. М. Даньшин, О. М. Ігнатів, І. І. Карпець, С. Г. Келіна, В. М. Кудрявцев, Н. Ф. Кузнєцова, В. Т. Малярєнко, П. С. Матишевський та інші. Однак єдиного комплексного дослідження визначеної проблематики так проведено і не було.

Постановка завдання. Дослідити поняття юридичних елементів механізму реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань.

Виклад основного матеріалу. Спершу звернемося до тлумачної словникової літератури з метою з'ясування лексичного значення слова «механізм», де до нього наводяться такі визначення: пристрій, який передає або перетворює рух, приводить машину або апарат у дію; сукупність рухомих з'єднаних частин, що здійснюють під впливом застосованої сили завдані рухи; внутрішня будова, система чого-небудь; сукупність станів і процесів, з яких складається певне явище [2, с. 665]. З викладеного видно, що термін механізм дуже схожий за своєю сутністю із терміном «система». Останній походить від грецького слова «συστήμα», що означає «сполучення», «складення», «утворення», «ціле», «з'єднання». У сучасних тлумачних словниках

із терміном «система» пов'язуються наступний зміст: порядок, зумовлений правильним, планомірним розташуванням і взаємним зв'язком частин чого-небудь; стрункий ряд, зв'язане ціле; форма організації, будова чого-небудь; сукупність яких-небудь елементів, одиниць, частин, об'єднаних за спільною ознакою, призначенням; сукупність частин, пов'язаних спільною функцією; будова, структура, що становить єдність закономірно розташованих та функціонуючих частин; сукупність принципів, які є основою певного вчення; технічний пристрій, конструкція [3, с. 121].

Досить багато уваги змісту категорії «система» приділяється на сторінках філософської літератури. Так Л. Ф. Ільчєв та І. Т. Фролова розуміють систему як сукупність елементів, що знаходяться у відносинах і зв'язках один з одним, яка утворює певну цілісність, єдність [4, с. 609]. М. М. Розенталь та П. Ф. Юдін вважають, що система – це множина пов'язаних між собою елементів, що являють собою певне цілісне утворення [5, с. 405]. Ю. П. Сурмін характеризує систему як сукупність елементів, що характеризується структурою, зв'язками та функціями, які забезпечують цілеспрямований розвиток. У сучасній науці, звертає увагу науковець, існує кілька варіантів визначення поняття «система» залежно від того, яке базове поняття покладено в його основу [6, с. 641].

Отже, спираючись на вище зазначене, можемо дійти висновку, що для системи ключовими є притаманні такі ознаки: багатоеlementність; наявність внутрішньої структури, будови; наявність певних взаємозв'язків між елементами системи,

які забезпечують цілісність та єдність останньої.

Звідси можемо дійти висновку, що у коли про систему, то мається на увазі щось впорядковане, належним чином організоване, злагоджене та послідовне. Як слушно зазначає Г. В. Осипов, що кожна система за своєю природою є упорядкованою безліччю елементів, взаємопов'язаних між собою і утворюючих деяку цілісну єдність; порядок, обумовлений планомірним, правильним розташуванням частин у певному зв'язку, суворою послідовністю дій [7, с. 321].

Очевидно, що усі вищезазначені ознаки притаманні й механізму, так як кожен механізм – це особливого роду система, специфіка якої полягає у тому, що вона має динамічний, рухливий характер. Тобто це така система, в якій всі елементи мають рухливі взаємозв'язки. З цього приводу слушним буде відзначити думку О. Ф. Скакун, яка досліджуючи механізми держави звертає увагу на те, що його слід розглядатися не як проста сукупність складових його елементів (державних органів, організацій, установ), а як система цих елементів, функціонально сумісних, узгоджених між собою і системою в цілому, котрі перебувають у постійному відновленні з метою підтримання своєї основної функції – управління [8, с. 88].

З метою більш чіткого усвідомлення того, що розуміють під механізмом безпосередньо у правознавстві, розглянемо зміст деяких понять, в яких використовується термін «механізм». Слід відмітити, що таких понять у теорії права існує доволі велика кількість, наприклад:

1) механізм держави: це цілісна

ієрархічна система державних органів, що здійснюють державну владу, а також установ, підприємств, за допомогою яких виконуються завдання і функції держави [8, с. 87]; це сукупність державних органів, установ, підприємств та інших державних інституцій, за посередництвом яких практично здійснюються завдання й функції держави [9, с. 116];

2) механізм правового регулювання: це певна ідеальна модель, створена в результаті спрощення, огрубіння процесу регулювання, відволікання від якихось другорядних, несуттєвих моментів. Мета цієї моделі – з певним ступенем наочності представити в єдності і взаємодії всі правові засоби [10, с. 125]; узятя в єдності система правових засобів, способів і форм, за допомогою яких нормативність права переводиться в упорядкованість суспільних відносин, задовольняються інтереси суб'єктів права, встановлюється і забезпечується правопорядок («належне» у праві стає «сущим») [8, с. 498]; система послідовно організованих юридичних засобів (явищ), за допомогою яких досягаються цілі правового регулювання [9, с. 413].

Деякі дослідники, також ведуть мову про правовий механізм, який розуміють як комплекс взаємопов'язаних юридичних засобів, які об'єктивовані на нормативному рівні, необхідні та достатні для досягнення певної мети [6, с. 423]. Оскільки нас цікавить адміністративно-правовий аспект механізму реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, варто звернути увагу на поняття механізму адміністративно-правового регулювання, який на сторінках юридичної літератури тлумачиться як: сукуп-

ність адміністративно-правових засобів, за допомогою яких здійснюється регулювання суспільних відносин, що виникають з приводу правовідносин реалізації виконавчої влади [11, с. 36]; сукупність правових засобів, за допомоги яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права [12, с. 64]; сукупність адміністративно-правових засобів, за допомогою яких здійснюється вплив на відносини, що виникають у процесі реалізації адміністративних зобов'язань публічної адміністрації [13];

3) механізм реалізації права: єдність правових засобів, за допомогою яких матеріалізуються права та обов'язки суб'єктів [14, с. 218]; набір своєрідних важелів, що закономірно беруть участь у приведенні реалізованої норми в кожному конкретному випадку в працюючий стан, у втіленні всього її змісту в регульовані суспільні відносини, в досягненні наміченого законодавцем результату [15]; впорядкованість різноманітних соціальних та юридичних чинників, форм, способів, умов і гарантій здійснення конституційних норм відповідно до демократичних процедур, принципів законності та соціальної справедливості [16, с. 267];

4) механізм державного управління: це способи розв'язання суперечностей явища чи процесу в державному управлінні, послідовна реалізація дій, які базуються на основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних їй форм і методів управління [6, с. 421]; це складова частина системи управління, що забезпечує вплив на внутрішні та зовнішні фактори, від стану яких залежить результат діяльності

управлінського об'єкта; складна система, призначена для досягнення поставлених цілей, яка має певну структуру, методи, важелі, інструменти впливу на об'єкти управління з відповідним правовим, нормативним та інформаційним забезпеченням [17]; сукупність засобів організації управлінських процесів та способів впливу на розвиток керованих об'єктів із використанням відповідних методів управління, спрямованих на реалізацію цілей державного управління [18, с. 107];

5) механізм захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина: це можливості здійснення громадянами певних вчинків щодо захисту власних прав і свобод, а також система органів, які захищають і забезпечують ці права та свободи; механізм захисту прав є системою та комплексом послідовних дій, які спрямовані на захист прав людини та громадянина [19].

6) механізм забезпечення реальності прав і свобод людини і громадянина – це система необхідних умов, які обумовлюють «рух» прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, тобто переводять їх з декларативного, «мертвого» стану в реальний [20].

Досить часто на сторінках юридичної літератури зустрічається визначення поняття «механізм забезпечення прав людини і громадянина», як взагалі, так і в окремих сферах суспільного життя. На наше переконання, звернути увагу на зміст даного поняття у межах представленої дослідження буде особливо корисним, оскільки реалізація державної політики у сфері виконання кримінальних покарань прямим чином пов'язана із обмеженням

прав, свобод і законних інтересів людей та обтяженням їх додатковими обов'язками. Так В. О. Демиденко пише, що механізм забезпечення прав і свобод людини та громадянина описує як процес цілеспрямованої діяльності компетентних органів щодо сприяння реалізації прав і свобод людини та громадянина, їх охороні і захисту» [21, с. 10].

В. С. Бігун вважає, що зазначений механізм являє собою сукупність умов, за яких права людини поважаються та визнаються – як державою, так і особою, та ефективно реалізуються, за потреби, захищаються за допомогою права. Автор наголошує, що забезпечення прав людини передбачає трансформацію її основоположних прав в юридичні права та обов'язки суб'єктів права, коли певні можливості людини, які визначаються як основоположні права, будуть гарантовані державою через їх визначення як загальнообов'язкових правил поведінки, а держава та інші суб'єкти матимуть обов'язок їх дотримуватися, гарантувати. В даному випадку йдеться про юридичний механізм забезпечення прав людини [22].

Я. В. Лазур характеризує механізм забезпечення прав і свобод громадян у сфері державного управління як діяльність органів державного управління щодо створення належних умов реалізації, охорони та захисту прав і свобод громадян від протиправних дій, шляхом виконання матеріальних і процесуальних юридичних засобів та способів [23, с. 393].

Окрім вищенаведених точок зору, різними авторами пропонуються наступні визначення механізму забезпечення прав людини і грома-

дянина: система засобів і чинників, за допомогою яких здійснюється реалізація прав і свобод особи та їх охорона відповідними зобов'язаними суб'єктами державної влади, а у разі порушення – їх захист і відновлення; єдина система взаємодіючих правових засобів, з допомогою яких держава здійснює юридичний вплив на правовідносини між суб'єктами права з метою визнання, дотримання та реалізації основних прав людини і громадянина; динамічний взаємозв'язок норм та інститутів конституційного права, які характеризують формальний і матеріальний зміст прав людини в їх взаємодії, а також установлюють базові принципи організації та функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування в частині сприяння реалізації та захисту таких прав і свобод, визначених конституцією та імплементованих у систему національного законодавства нормами міжнародного права [24]; діяльність органів держави і місцевого самоврядування, громадських об'єднань і громадян із створення умов (гарантій) для правомірної та неухильної їх реалізації і захисту [25, с.22]; сукупність взаємозалежних та взаємопов'язаних елементів направлених на досягнення єдиної мети забезпечення прав і свобод людини і громадянина [26, с. 602]; система взаємопов'язаних правових норм, яка закріплює основні права та свободи громадян і встановлює гарантії їх реалізації, а також систему органів державного управління та його апарату, які забезпечують, охороняють і захищають основні права та свободи громадян [23, с. 393].

Що стосується поняття «політичний механізм», то воно на сього-

дні не має чіткого визначення, хоча й доволі часто застосовується у повсякденному житті, як на професійному, так і побутовому рівні. Л. Л. Приходченко з цього приводу пише, що Поняття “політичні механізми” є порівняно новим у вітчизняному суспільствознавстві, відповідно, немає чіткого визначення дефініції. Насамперед, це пов’язано з тим, що набір і характер механізмів, які практично використовуються в державному управлінні, обумовлюється політичним режимом держави, в якому втілюються засоби та методи здійснення політичної влади, визначаються необхідні та можливі управлінські дії. Відтак, цілком слушним є визначення політичних механізмів відповідно до назв політичних режимів: монархічно-традиційного, тоталітарного, авторитарного, демократичного, що позначається на специфіці забезпечення процесу управління, є віддзеркаленням політичного стану суспільства і держави. Неоднозначність політичного режиму визначає складність поєднання політичних механізмів, що застосовуються в тих чи інших умовах. Наприклад, механізм рекрутування владних/політичних еліт. Далі автор відмічає, що стимулювання політичного процесу шляхом проведення економічних реформ, правовий та адміністративний механізми досягнення балансу політичних сил та інтересів (внутрішня неузгодженість суспільства і відкритий опір державі є могутнім стимулом для вдосконалення механізмів політичного управління).

Політичні механізми, на думку Л. Л. Приходченко, можна визначити як: засоби реалізації державної політики, конкретних завдань державного управління, сукупність певних

управлінських процедур, прийомів, об’єднаних на основі дотримання принципів, серед яких визначальними, такими, що формують їх характер, є відповідальність, легітимність, законність, гласність, відкритість, науковість ін. [27]; сукупність видів діяльності суб’єктів, гарантованих законом і включених у динаміку практично-політичних відносин, які охоплюють усі стадії розвитку та функціонування політичної системи [28]; практику реалізації управлінських процедур: розробку, прийняття та реалізацію рішень; регулювання політичних криз і конфліктів; аналіз та оцінка результатів і наслідків прийнятих рішень [29]. Ю. В. Ковбасюк прямо не визначає поняття «політичний механізм», втім відмічає, що складовою частиною здійснення державної політики є визначення механізму її реалізації, що передбачає сукупність засобів, методів і ресурсів, які забезпечать вжиття запланованих заходів відповідно до поставлених завдань [30, с. 31].

Висновки. Отже, спираючись на вище наведені наукові думки, можемо стверджувати, що будь-який політико-правовий механізм, незалежно від того, у якій сфері та у яких напрямках він функціонує, виступає динамічною системою, яка складається і низки засобів (методів, способів, прийомів) правого та неправого характеру (організаційно-управлінського, економічного, виховного тощо), а також інституцій, що ці засоби реалізують. Через такий механізм держава втілює у життя свою владну волю, а також реалізує свої завдання та функції з метою надання відповідного забезпечення найбільш важливим сферам суспільного життя. Звідси доходимо висновку, що під

механізмом реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань можна охарактеризувати як систему організаційно-правових та інших засобів і заходів, а також інституцій (установ, організа-

цій тощо), якими вони втілюються (впроваджуються, реалізуються) у життя, спрямованих на забезпечення виконання завдань і досягнення цілей державно-управлінської діяльності у даній сфері.

Список використаних джерел

1. Богатирьов І. Г. Кримінально-виконавче право України: підручник. Київ: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. 352 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005, с. 1728.
3. Бибик С. П. Сюта Г. М. Словник іншомовних слів: тлумачення, словотворення та слововживання / за ред. С. Я. Єрмоленко. Харків «Фоліо», 2006, с. 623.
4. Философский энциклопедический словарь / гл. редакция: Л. Ф. Ильичев, П. Н. Федосеев, С. М. Ковалев, В. Г. Панов. М.: Сов. Энциклопедия, 1983. 840 с.
5. Философский словарь / под ред. М. М. Розенталя и П. Ф. Юдина. М.: «Политическая литература», 1962. 544 с.
6. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад.: Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. Київ: НАДУ, 2010. 820 с.
7. Социологический энциклопедический словарь. На русском, английском, немецком, французском и чешском языках. Редактор-координатор – академик РАН Г. В. Осипов. М.: Издательство НОРМА (Издательская группа НОРМА–ИНФРА. М., 2000. 488 с.
8. Скаун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.
9. Загальна теорія держави і права: підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів М. В. Цвік, В. Д. Ткаченко, Л. Л. Богачова та ін.; За ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченка, О. В. Петришина. Харків: Право, 2002. 432 с.
10. Теория государства и права. Доржиев Ж. Б. Улан-Удэ: Изд-во ВСГТУ, 2005. 345 с.
11. Котельникова Е. А., Семенцова И. А., Смоленский М. Б. Административное право: учебник. Ростов-на-Дону: Феникс, 2002. 352 с.
12. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: навч. посібник. Київ: Атіка, 2007. 624 с.
13. Курс адміністративного права України: підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух, В. Д. Суценок [та ін.] / за ред. В. В. Коваленка. Київ: Юрін ком Інтер, 2012. 808 с. URL: http://pidruchniki.com/1226042548182/pravo/administrativno-pravovi_normi_vidnosini
14. Колодій А. М., Олійник А. Ю. Права людини і громадянина в Україні. Київ: Юрінком Інтер, 2003. с. 336.
15. Теория юриспруденции: учебное пособие для студентов, готовящихся к сдаче государственного экзамена по теории государства и права / [Р. В. Шагиева и др.] ; под ред. Р. В. Шагиевой; Гос. образоват. учреждение высш. проф. образования «Российская правовая акад. М-ва юстиции Российской Федерации», Полиграф-Ин-форм, 2007 URL: <http://books.house/prava-teoriya/134-yuridicheskiy-mehanizm-realizatsii-32771.html>
16. Воеводин Л. Д. Юридический статус личности в России: учебное пособие. М.: Из-во МГУ, Издательская группа ИНФРА-М-НОРМА, 1997. 304 с.
17. Орцева О. С. Механізми державного управління: теоретичні підходи до визначення поняття URL: http://www.confcontact.com/2013-specproekt/gu2_ortseva.htm

18. Малиновський В. Я. Словник термінів і понять з державного управління. К.: Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. 254 с.
19. Сидорчук Ю. М. Механізми захисту прав людини та громадянина: сутність і перспективи розвитку в Україні URL.: <http://lawreview.chnu.edu.ua/visnuku/st/682/6.pdf>.
20. Юридичний механізм забезпечення реальності прав і свобод громадян. *Форум права*. 2010. № 2. С. 519-523. URL.: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.
21. Демиденко В. О. Утвердження і забезпечення конституційних прав та свобод людини і громадянина в діяльності міліції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.02 (конституційне право) / Київськ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. Київ, 2002. 16 с.
22. Бігун В. С. Судове праворозуміння у механізмі забезпечення прав людини URL.: <http://bihun.in.ua/jushits/jurhit/article/632/>.
23. Лазур Я. В. Поняття, сутність та елементи адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян у державному управлінні. *Форум права*. № 9, ХНУВС, 2009. С. 392–398.
24. Васильченко О. П. Конституційно-правовий механізм забезпечення принципу рівності прав і свобод людини та громадянина в Україні. URL.: <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/1-11-2015/item/406-konstytutsiyno-pravovyy-mekhanizm-zabezpechennya-pryntsyru-rivnosti-prav-i-svobod-lyudyny-ta-hromadyanyna-v-ukrayini-vasylchenko-o-p>
25. Наливайко О. І. правовий захист людини як предмет дослідження загальної теорії права. *Держава і право: зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки*. 2001. Вип. 12. С. 18–24.
26. Романова А. А. Система забезпечення прав і свобод людини та громадянина в Україні. *Форум права*. 2012. №2. С. 599-603.
27. Корнев М. О. О политических механизмах регулирования общественной жизни. URL.: <http://www.tstu.ru/education/elib/pdf/st/2005/kornevs.Pdf>.
28. Шабров О. Политическое управление. Проблемы стабильности и развития. М.: Интеллект, 1997. 200 с.
29. Приходченко Л. Л. Політичний та інституційний механізми державного управління: узгодження інтересів URL.: <http://www.stationline.org.ua/pravo/28/1080-politichnij-ta-institucijnij-mexanizmi-derzhavnogo-upravlinnya-uzgodzhennya-interesiv.html>
30. Державна політика: підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ: НАДУ, 2014. 448 с.

K. Muravyov,
Candidate of Law, Associate Professor
Head of the Department of Finance and
Banking Law of the Institute of Law named after
Prince Volodymyr the Great Interregional
Academy of Management of Personal

CONCEPT OF STATE POLICY IMPLEMENTATION MECHANISM IN EXECUTION OF CRIMINAL PENALTIES

The article, based on an analysis of scientific views of scientists, the theoretical approaches to the interpretation of concepts such as «System» and «arrange-

ment». It is noted that most of the features inherent in the notion of «system» are specific for the term «mechanism» emphasized that because of political and legal mechanism of state embodies the his imperious will, as well as implementing its tasks and responsibilities to provide appropriate to ensure the most important areas of public life. Courtesy of the author's vision of the interpretation of the term «mechanism of state policy in the execution of sentences».

It is revealed that all of the above-mentioned features are inherent in the mechanism, as each mechanism is a special kind of system, the specificity of which is that it has a dynamic, mobile character. That is, it is such a system in which all the elements have mobile interconnections.

The definition of a mechanism for ensuring human rights and citizen offered by various authors is described: the system of means and factors, by means of which the realization of the rights and freedoms of the person and their protection by the respective obligated subjects of state power, and in the case of violation, are protected and restored; the only system of interacting legal means by which the state exercises legal influence over the legal relationship between the subjects of law in order to recognize, observe and implement the basic human rights and citizen; dynamic relationship between the norms and institutions of constitutional law that characterize the formal and material content of human rights in their interaction, as well as establish the basic principles of the organization and functioning of state authorities and local self-government in terms of promoting the implementation and protection of the rights and freedoms defined by the constitution and implemented in the system of national legislation in accordance with international law.

It is stated that under the mechanism of implementation of state policy in the field of execution of criminal penalties can be characterized as a system of organizational and legal and other means and measures, as well as institutions (institutions, organizations, etc.), which they are implemented (implemented, implemented) in life, directed to ensure the fulfillment of tasks and achieve the goals of public-management activities in this area.

Key words: *system; a mechanism element; public policy; enforcement of criminal penalties.*

Надійшла до редакції 5.10.2017